

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas I. Explicantur quidnam termini huc concernentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

DISPUTATIO III.

De Distinctionibus.

Magna pars Philosophiæ lucem accipit ex hoc Tractatu, imò & multæ Quæstiones Theologicæ; ponetur ergo sub una facie tota materia de Distinctionibus tractatio. Minoribus ferme ad alias materias relegatis. Hic solæ Majores tractabuntur. Commodè autem post Disputationem de Attributis, annectitur Disputatio de Distinctionibus; nam attributa dicuntur habitudinem Entis in ordine ad se, perficiuntque in se Ens. Distinctio autem dicitur habitudinem ad aliud. Hinc post consideratas perfectiones Entis in ordine ad se, consideranda veniunt habitudines in ordine ad aliud, ad eoque & distinctiones.

QUÆSTIO I.

De Distinctionibus in communi.

PRÆMITTEMUS in primis acceptionem terminorum, decisionem item de; An, & quid sit distinctio? &c.

DIFFICULTAS I.

Explicantur quidam Termini huc concernentes.

PRÆMITTO I. Aliud esse distinctionem, aliud divisionem, aliud diversitatem, aliud differentiam.

DIFFERENTIA est inter ea, quorum genus proximum idem est, formæ autem specificæ diversæ; Petrus & Bucephalus sunt differentes, cum ex eodem genere, hoc est ex animali participant; sed per formas speciei distinctas contracto, alia enim est species hominis, alia equi.

DIVERSITAS est inter ea, quæ & formas speciei differentes habent, & non participant in eodem genere proximo; sic v. g. lapis & homo sunt diversi, genus enim proximum hominis, est animal, quod non est genus lapidis; non est tamen necesse, quod diversa non conveniant in

aliquo genere communi remoto, hinc lapis & homo sunt diversi, & tamen conveniunt in ratione communi corporis, substantiæ, &c.

DIVISIO est separatio unius ab alio, ut cum separatur Paulus ab Andrea, vel una gutta, ab alia gutta. Divisio latius patet uno respectu, quam differentia singillatim, & diversitas singillatim accepta; quia Divisio & differentibus & diversis convenit, cum tamen differentia, non nisi differentibus competat, hinc non solum Petrus à Bucephalo dividitur loco, existentia, duratione, à quo differt specie, sed etiam dividitur à lapide, stella &c. à quibus est diversus, Alio respectu minus late patet divisio, quam differentia, quia differentia est tam inter unita, quam inter non unita, different enim anima hominis, & anima bovis, si eandem materiam informarent, & tamen non essent inter se disjunctæ. Divisio è contra nunquam est inter unita, unioq; ipsa, est divisionis exclusio, cum divisio, sit deunio.

DISTINCTIO denique est alienitas, carentia identitatis &c. competitque tam differentibus, quam diversis, quam divisis, quam non divisis; nam in Petro est indivisio animalitatis & rationalitatis, & tamen est distinctio.

PRÆMITTO II. Quæ sit ratio ipsius totius partitionis terminorum. Nulla sunt entia quæ in aliquo non sint indistincta, hoc ipso enim non essent entia, si distinctionem in ratione entis, ut sic dicerent, essent enim jam negatio potius entis, & non ens. Quia tamen hoc ipso, quia sunt entia, adeoque pluralitatem dicentia, debent habere distinctionem, si enim distinctionem non haberent, nec pluralitatem haberent, adeoque nec essent entia, sed ens; hinc cum plures sunt modi statuendi res in ratione entium plurium, debebat dari ratio communis his omnibus, & hoc est distinctio, quia autem poterant res plurificari etiam excludendo se ab eodem loco, & excludendo secum unionem, hæc exclusio appellatur divisio, quæ ipsa plura, si sine plura in genere proximo appellabuntur diversa, si plura in ratione specifica appellabuntur differentia.

PRÆMITTO III. De ipsamet distinctione, in primis quod distinctio non sit idem quod alienitas, quia

quia inter multa est distinctio inter qua non est alteritas, nam in divinis est distinctio inter Patrem & Filium, non est tamen alteritas, quia hæc supponit distinctionem in naturis. Rursus dici potest, quod distinctio cum alietate, sano modo sumpta sit idem.

Quod sic Explicatur. Alietas dupliciter accipi potest. I. Pro eo quod est ratio formalis ejus, quod vocatur aliud, seu alietas derivata à neutro, & sic alietas & distinctio non est idem, nam Pater in divinis est distinctus à Filio, non aliud à Filio; ly enim aliud, substantivum est, non est autem Pater à Filio, aliud substantivè. II. Accipi potest alietas derivando illam ab Alio, & prout est ratio formalis ipsius Alii, & sic non est dubium, quod distinctio & alietas, sit idem, ubicunque enim est distinctio, illic est & prædicta alietas, imò & in divinis reperitur, dicit enim Athanasius; Alia est Persona Patris, alia Filii; si alia, ergò hujus concreti, alia ratio formalis debet haberi, hæc autem ratio formalis hujus concreti Alia, est ipsamet alietas.

DICES I. Alietas quocunque modo sumatur denotat alium esse conceptum formalem unius, à conceptu formali alterius, sed distinctio ut sic, non requirit extrema distinctionis distingui conceptu formali. Ergò distinctio non est alietas.

RESPONDETUR. Ad distinctionem requiri alium Conceptum formalem, non quidem petibilem à diversis specie differentiis physicis, licet requirat alium conceptum formalem, petibilem saltem à diversis formis Metaphysicis, alietatibus, per rationes formabilibus; habito fundamento in re, ut vocant, vel circa rem: quæ alietas ubiq; reperitur, ubi reperitur distinctio; licet non reperiat alietas, petibilis, à diversis formis physicis.

DICES II. Alietas tenet se formaliter & propriè penes extremum à quo fit distinctio, non penes extremum, cujus est distinctio, sed distinctio tenet se penes extremum cujus est distinctio. Ergò distinctio non est alietas.

RESPONDETUR. Alietatem sumptam pro eo quod dicit in recto & subjectivè, esse penes extremum illud, cujus est distinctio; licet sumpta pro eo, quod dicit alietas pro formali & connotato, non dicat extremum cujus est distinctio, quod illi commune est cum distinctione; unde distinctio & alietas in recto & pro subjecto, dicit extremum illud, cujus est distinctio, vel quod est aliud, pro obliquo autem dicit illud à quo distinguitur, à quo dicit alietatem.

DICES III. Hoc ipsum dubium esse, quando nam alietas derivari debeat ab aliud substantivè, quando ab alio adjectivè.

RESPONDETUR. Ipsas Circumstantias esse notificativas, an alietas sit forma substantivi, an non.

DIFFICULTAS II.

An datur & quid sit Distinctio?

DICENDUM I. *Dari Distinctionem.*

PROBATUR I. Auctoritate Philosophi qui 6. Metaphysicorum c. 9. agnoscit distinctionem, quamvis eam appellet nomine diversitatis, ubi post medium inquit: *omnino diversum, dicitur oppositè ad id, quod idem dicitur.* Similia habet 10. Metaphysicorum c. 10.

PROBATUR II. Ratione. Datur ens & entia. Ergò datur unum, & præter hoc unum & unum, ita ut ly unum, corresponsdeat Enti, entibus autem corresponsdeat, unum & unum. Ergò dantur distincta, si enim non dantur distincta, quomodo sunt unum & unum. Unde enim hæc duplicatio unitatis nisi ex distinctione, si autem dantur distincta, datur & distinctio tanquam forma distincti.

PROBATUR III. Vel omnia quæ sunt in mundo, unum sunt, vel non omnia: si omnia sunt unum; ergò mille & unitas, est unum, quod est absurdum; si non omnia sunt unum. Ergò reperitur ratio aliis & aliis, alius enim & alius, sunt negatio unius, & destructio; si reperitur alius & alius. Ergò reperitur & alietas tanquam ipsius aliis ratio formalis. Ergò reperietur & distinctio, quam diximus idem esse, cum alietate.

Quoad Definitionem distinctionis.

Recentior quidam ita definit distinctionem, est exclusio entis vel modi ab eo esse vel essendi modo, non quo ens vel modus entis est.

De hac Definitione

DOCEBAT I. Quod plus significet exclusio quam non inclusio, hinc duo aurei non includunt alios duos aureos, & tamen illos non excludunt ab eodem marsupio; unde non inclusio, stat cum non repugnantia, exclusio autem dicit repugnantiam unius ad aliud.

DOCEBAT II. Se addidisse: idè ly entis vel modi, quia omne quod est, aut est ens, aut modus, sive ille modus sit entitativus sive modus rationis.

DOCEBAT III. Idè se addidisse quod sit ab eo esse vel essendi modo exclusio alius entis, ut ostenderet duo extrema esse in distinctione, unum quod distinguitur, & aliud à quo fit distinctio. *Hæc definitio*

NON SATISFACIT. Tum quia est obscura, facilius enim movet sui sensum hic terminus distinctio, quam adlati in definitione termini. Tum quia videtur superflue ly modus vel ly modo essendi; hæc enim omnia importantur à termino Ens, unde videtur definitio methodo divisivâ procedere. Tum quia prior est exclusio entis, non quo ens est, præ distinctione. Quod ipsum probatur. Quia distinctio est